

Борбата с октопода

Нѣма да говоримъ за морски змии, които не сѣществуватъ, но за октоподитѣ, които се считатъ за най-страшните животни на морето. Тѣ сѣ много опасни за всички, които се приближаватъ къмъ тѣхъ. Тѣхнитѣ осемъ ръце сѣ тѣй яки, че носятъ смъртъ за всѣкиго, когато прегърнатъ. Само рѣдкѣ случаи може да спаси жертвата отъ това чудовище. Такъвъ единъ случай е отбелязанъ покрай американскитѣ брѣгове. Цѣла Америка се интересувала и вълнувала отъ тоя случай.

Единъ известенъ американски авиаторъ, който се прочулъ съ своя полетъ около свѣта, отишелъ съ жена си на морски бани за отмора. Щомъ стигнали тамъ, понеже времето било хубаво, веднага решили да се изкъпятъ. Авиаторътъ плувалъ наблизъ до брѣга, а жена му, която била отлична плувачка, отишла малко по-далече въ морето.

Изведнажъ авиаторътъ дочулъ отчаяни викове отъ жена си. Той бързо заплувалъ по направление на мѣстото, отъ кждето се чували писъцитѣ и останалъ много удивенъ. Страшно морско животно обхванало жена му, като се мъчело да я отвлѣче къмъ дълбочинитѣ. Жената отчаяно се борѣла, но не могла да се освободи.

Авиаторътъ се озовалъ около главата на това чудовище и започналъ да го бие съ юмруци. Но чудовището държало жертвата си здраво. Все по-вече и по-вече то стѣгало нещастната жена. Усилията на авиатора оста-

Ловъ на зми

Ловътъ на змии изъ индийскитѣ и бразилски джунгли е започналъ да взема такива голѣми размѣри, че голѣмитѣ змии сѣ просто на унищожение. Отъ денъ на денъ ловцитѣ за тѣхнитѣ кожи измислятъ най-разни начини за тѣхната ловитба.

Индийското правителство напоследъкъ забранило лова на змии, за да не бждатъ единъ денъ напълно унищожени. Змиитѣ тамъ сѣ много потребни. Тѣ унищожаватъ масово плѣховетѣ, които сѣ носители на страшната болестъ чума. Ако змиитѣ изчезнатъ отъ джунглитѣ, опасността отъ чумата ще бжде твърде голѣма.

Въ южна Африка продължаватъ да ловятъ голѣмитѣ змии. Тѣ обикновено живѣятъ въ захарнитѣ плантации. Ловцитѣ ги търсятъ и хващатъ съ ласо. Щомъ издебнатъ змията, навита около нѣкое дърво, тѣзи ловци изкусно хвърлятъ ласото около шията на змията и я затѣгатъ.

Змиитѣ, особено огромнитѣ питони, които достигатъ до 6—8 метра, сѣ много силни и се борятъ отчаяно. Борбитѣ между човѣка и змията иматъ твърде печаленъ край. Случвало се е, че бримката не може да се затегне добре и змията се нахвърля върху ловѣца и го стѣга между своитѣ огромни прѣстени.

Понѣкога змията тѣй упорито се държи около навития дѣнеръ на нѣкое дърво, че се впрягатъ волове, за да се изтегли змията отъ своето скривалище.

Борбата между змии и други животни е сѣщо много честа, но най-ужасна е между питонъ и тигъръ или ягуаръ и кобра.

Вести

Столична ученическа забава

Традиционната годишна забава, устроена отъ групитѣ Младешки Червенъ кръстъ, бѣ дадена въ театръ „Роялъ“ на 11 мартъ въ недѣля. Присѣтствувалъ Н. В. Царицата.

Изпълнението на програмата бѣ отъ ученички и ученици отъ софийскитѣ народни училища и прогимназии.

Особено добро изпълнение дадоха виолониститѣ Митко Сѣбевъ и Любо Янковъ. Малката пѣвица Йорданка Димчева изпѣна съ мощния си чистъ гласъ. Интересни бѣха костюмитѣ на продуктитѣ въ сцѣнката, изпълнена отъ ученицитѣ на Х осн. у-ще. Проявиха се всички други изпълнители на пиано, декламации, хоръ, балетъ и оркестъръ.

Ново училище. Утвърдени сѣ плановѣтъ за построяване ново основно народно училище съ голѣмъ салонъ въ село Александрово, Свищовско.

Игъ на риродата

Въ с. Владия, Ловешко, се родило едно агне живо, съ 2 глави — 2 уши, четири очи, две уста, два езика.

Тържественото приемане на българскитѣ юнѣци въ славянския юнашки соколски съюзъ ще стане на сл. соколски конгресъ на 11 май въ Прага.

Тогава Жени седналъ на заднитѣ си крака, а главата си опрѣлъ на вагонната стена. Така слонътъ преспалъ до като дошелъ надзирателя и премѣстилъ кученцето на мѣстото му.

Коньтъ и вълкътъ

Бѣше ранна пролѣтъ, когато слѣгътъ се топѣше, а рѣкитѣ прииждаха.

Вълкътъ излѣзе отъ гората и тръгна по безлюдния пѣтъ. Не извървѣ много, когато го настигна коньтъ, който носѣше нѣщо за града. Вълкътъ се спрѣ и щомъ видѣ коня, приближи се, поздрави го и запита:

— Нали мога да ти се кача, коню? Азъ тѣй много съмъ уморенъ и ме болятъ краката?

— Не мога, вълчо, защото и азъ съмъ уморенъ отъ товара, който нося.

— Хайде, поне донѣкжде. Ти си все пакъ по силенъ отъ мене, пѣкъ и азъ не съмъ много тежъкъ.

— Добре! — отговори коньтъ. Вълкътъ му се качи на гърба.

Пѣтъ бѣше доста разкалянъ, но коньтъ съ товара и вълка на гърба, вървѣше доста бързо. По пѣтя не срещнаха никого.

Не изминаха много, яви се на пѣтя прѣчка. Мостътъ на рѣката бѣше отнесенъ отъ водата. Това посмути малко коня и той спрѣ.

— Хайде, слизай тука, вълчо, защото по-нататкъ не мога да те нося. Водата е голѣма и буйна, а пѣкъ не съмъ тѣй силенъ да те пренеса заедно съ товара.

Още не завършилъ, вълкътъ го прекъсна:

— Не е работа това! До тука ме носи, а сега отказвашъ да ме пренесешъ отатѣкъ на брѣга. Пренеси ме поне и ме остави. Тамъ вече самъ ще ходя.

Съгласи се коньтъ и нагази рѣката. Въ началото вървѣше криво-лѣво, защото рѣката бѣше тиха и не така дълбока край брѣга. На срѣдата тя започна да влѣче и по всичко изглеждаше дълбока.

Коньтъ, който бѣше изморенъ отъ голѣмата тежестъ, започна да губи сили. Товарътъ и вълка му прѣчеха свободно да плува.

— Вълчо, махни товара, защото потъваме и двамъ. — Вълкътъ прегриза вжжетата, но заедно съ багажа водата повлѣче и него. Коньтъ се почувствува облекченъ и съ голѣма мъжа се спаси, а вълкътъ потъна въ калнитѣ води на рѣката.

Най-младиятъ авиаторъ

Испанецътъ Ромеро се счита за най-младия авиаторъ въ свѣта. Започналъ да изучава авиацията още отъ осмата си година, той направилъ доста подробни летения заедно съ други авиатори. Днесъ, макаръ че е само тринадесетъ годишенъ, той лети съвсемъ самостоятелно съ своя апаратъ. До сега Ромеро е извършилъ доста летения, въ които показвалъ умение, куражъ и пълна подготовка. Съ това се мѣрилъ съ своитѣ по голѣми събратя.

Добрятъ папагалъ

Единъ англичанинъ ималъ единъ папагалъ, когото научилъ на разни нѣща. Птицата била толкова питомна, че не трѣбвало да я затварятъ въ кафезъ или да я вързватъ. Папагалътъ всѣки денъ се разхождалъ свободно по улицата и всички минувачи го познавали. Наричали го „Поли“. Това въ сѣмностъ е женско име, но въ Англия съ това име наричатъ всички папагали. Много минувачи се спирали предъ папагала и той имъ показвалъ всички научени нѣща. Когато хвърляли на папагала нѣкоя пара, той изкусно я хващалъ и елегантно съ клонъ си я спущалъ въ една кутия. Паритѣ били за нѣкаква болница. Зрителитѣ били очаровани отъ ума на тази птица и всички давали на „Поли“ по нѣкоя монета, която той спущалъ въ кутията за благотворителна целъ.

Досега „Поли“ събралъ 200 фунта стерлинги за болницата.

Расждителниятъ Карчо

Единъ търговецъ имаше куче отъ породата на пуделитѣ. Длъжността на този пуделъ бѣше всѣка сутринъ да донесе съ кошница отъ съседната колбасница нѣколко колбаси за обѣдъ на своя господаръ. Тази работа Карчо — така се наричаше кучето — вършеше най-редовно.

Единъ денъ Карчо доста позакъснѣ да се върне и господарътъ му си помисли, че се случило нѣщо съ него. Но малко следъ това пристига Карчо, цѣлъ запѣхтѣнъ, като носи кошницата съ колбаситѣ, както обикновено. Спусна той кошницата и се поклони учтиво.

Следъ нѣколко дни отива слугинята на търговеца въ колбасницата и тамъ узнава, че Карчо дошелъ една сутринъ два пѣти за колбаси, но платилъ само за първия пѣтъ. Щомъ слугинята съобщила това на търговеца, той веднага изпратилъ паритѣ съ нея за вторитѣ неплатени колбаси, които Карчо взелъ.

Сега търговецътъ можалъ да разбере, че нея сутринъ неговия Карчо трѣбвало да издържи една голѣма борба съ нѣколко кучета, които подушили колбаситѣ въ кошницата му. Понеже другитѣ псета били по-яки отъ Карчо, тѣ раздърпали кошницата и изяли колбаситѣ.

Когато Карчо останалъ съ празната кошница, обронилъ глава и сигурно размислялъ тѣжовно, какъ да се справи съ това положение. Той схваналъ, че въ кѣши нѣма да му се радватъ, ако се върне съ празна кошница, а може и да получи една порция бой.

И хрумнала му тази мисль! Бързо докопалъ кошницата и се върналъ въ колбасницата, за да му дадатъ други колбаси. Така той избѣгналъ неприятността въ кѣши.

Шеги и смѣшки

Учитель. — Кой ще ми посочи за примѣръ една безсмислица или една глупостъ.

Панчо — Азъ господинъ учителя!

— Добре, кажи!

— Ами да увисне единъ слонъ вързанъ за онашката върху стѣблото на детелина.

— Я ми кажи, Пепе, колко годишни времена имаме?

— Две, господинъ учителю!

— Кажи, кои сѣ?

— Едното време е за пързалка, а другото за футболъ.

— Кой отъ васъ ще си спомни за животното, което учихме вчера?

— Азъ, господинъ учителю!

— Добре, какъ се казва?

— Името му забравихъ, но спомнямъ си че бѣше съ четири крака и една опашка.

— Каква е първата ти длъжностъ когато ще чистишъ пушка?

— Да прегледамъ номера й.

— Че за какво ти е?

— За да видя да не би да изчистя друга пушка.

— Сждията. — Сега не вървамъ вече да те видя пакъ тукъ!

Арестантътъ — Нѣма ли да ме видите, г-нъ сждия? Да не би да ви уволнятъ?

нали безуспѣшни. Тогава той съ последни сили започналъ да тегли октопода къмъ брѣга, и благодарение на това че билъ якъ, успѣлъ. Извлѣкалъ „осморжкото“ животно на брѣга. А то още стѣгало жената.

На тѣхнитѣ викове се притекли и други хора и убили октопода. Жената вече била въ несвѣсть, но освободена. Тѣлото ѝ било покрито съ сини петна. Това сѣ били мѣстата, кждето животното смукало кръвъ. На тѣзи мѣста кожата ѝ била разкъсана. Жената била отнесена въ болницата.

Октоподътъ билъ отнесенъ въ Зоологическия институтъ на Ню-Йоркъ, кждето го изложили за публиката.

Морето крие много опасности и затова трѣбва хората да бждатъ предпазливи. Полипитѣ, къмъ които спада и октопода, сѣ твърде опасни. Единъ изследователъ наблюдавалъ борба между октоподъ и единъ видъ морски ракъ. Ракътъ напразно се опитвалъ да хване „ржката“ на полипа съ своитѣ щипки. Полипитъ следъ това започналъ да удря рака въ скалата, докато не пусне щипката си. Следъ това рактътъ билъ раздѣленъ на две.

Милостивиятъ слонъ и кучен цето

Слонътъ е много добро и умно животно, стига да не се дразни и сърди.

Въ единъ циркъ имало голѣмъ слонъ на име Жени, който вършелъ чудни игри, заедно съ едно малко кученце на име Пиколо. По този начинъ тѣ толкова много се сприятелили, че станали нераздѣлни. Живѣли въ единъ вагонъ, който служелъ за тѣхно спално купе.

Веднажъ кученцето, много уморено, се прибрало въ вагона и си легнало върху сламата на мѣстото на Жени. Следъ малко пристигналъ слонътъ. Като видѣлъ малкия Пиколо, сладко заспалъ на мѣстото му, той останалъ на края, за да не го събуди или стѣпче. Доспадо се на слона, но той не можелъ да легне на мѣстото си заедно съ Пиколо.